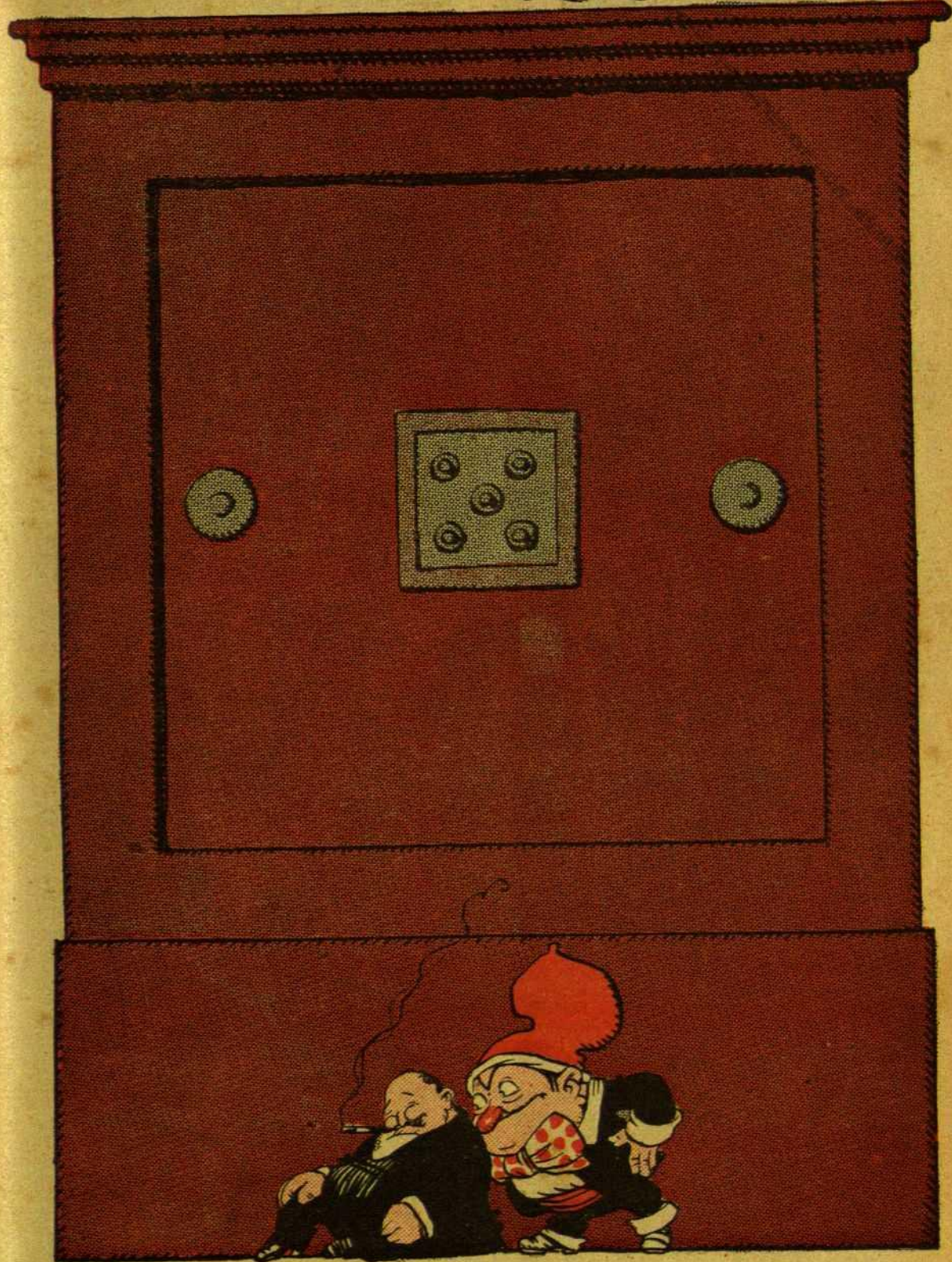


¡CU-CUT!



—¡Carat, senyor Vinaixa, que la ballarien grasseta si a n'en Lerroux li concedien fer la Exposició Universal!

Llista de la **Bogañe- ra**



MALGRAT les nostres influències de progressistes que'ns porten moltes vegades a extrems tan accentuats com el d'aquell entusiasta *ciudadano* que, pera ser avensat en tot, fins portava el rellotge avensat d'una hora, no'ns hem pogut des-
vesar del tot, ni molt menys, d'aquet comprometedor esperit tradicionalista que portem deixat a la sanch y que'ns surt com un mal grà quan menys ens ho pensem.

Aixís trobaríem ben segur, un no gens despreciable contingent de compatriotes nostres, militants en els partits més de la flamarada, que preferiràn patir una bronquitis crònica abans de posarse una samarreta de llana, per l'odi jurat que tenen a n'aquesta fibra textil, y que, no obstant, segueixen rendint homenatge a la tradició com el reaccionari més recalitrant.

Individuu hi hà ab tota una historia de barricades y d'emigracions, que se sab de memoria el pacte *bilanagmático, conmutativo y bilateral*, que no ha estat a la iglesia d'ensà que'l varen batejar y que bon punt veu un capellà ja li agafa un atach de nirvis, malgrat lo qual no's podrien passar el dia de Sant Joseph sense menjar crema, ni panallets per Tots Sants, ni turró per Nadal.

Però hi hà ocasions en les quals aquest amor nostre a lo que ve consagrat per anteriors generacions, se manifesta d'una manera especial, y entre aquestes ocasions hi figuren principalment lo que anomenem revetlles, les quals, referintnos a les de Sant Joan y de Sant Pere que acabem de celebrar, son les que motiven les precedents y subsegüents consideracions.

D'aquest homenatge a lo que es costum popular, son comptats els que se'n saben sostreure, y es tan absoluta la nostra adhesió a lo tradicional, que jo puch respondre de subjectes als quals no'ls hi agrada la coca y malgrat això bon punt arriba la nit de Sant Joan se'n atipen fins a enfitarse, aixís com puch testificar d'altres individus incapassos de perdre una nit per l'espectacle més atrayent del món: que ni fermats ab cadenes els aguantarien a casa en vigília tan senyalada.

Lo que un hom fa o pot fer un cop llensat al carrer, es lo de menys; lo important es fer el *rondis* sense major motiu que aquet, y's comprèn, tota vegada que pel sol fet de veure quatre flamarades, de sentir petar altres tantes piules y de rebre les gens agradoses emanacions del oli de les bunyoleries, ningú a ben segur se pendria la pena de retirar a l'hora a que's lleva els altres dies.

El *reglament del burro* ho marca y nosaltres, mal ens està el dirho, no repararem en incumplimentar una llei votada pels cossos colegisladors, refrendada per un ministre y sancionada pel Rey, però en lo de acatar els manaments del Calendari som escrupulosos fins a límits inconcebibles.

Ara, per exemple, està de moda l'anticlericalisme, donchs si la costum se porta el ser clerical, tinguin per segur de que'l mateix Rubaudonadeu no ha de

mancar el precepte, y que això no ho dich per dirho, ho acredita el fet de que havent suprimit la Iglesia festes de precepte, com abans ho eren, la esmentada de Sant Joan, la de Sant Esteve y els dilluns d'abdues Pasqües, el poble s'empenya en seguir celebrantles, fentse com se sol dir, més papista que'l mateix Papa.

Ab tot, això que a n'els *esperits forts y despreocupats* els podrà semblar un infatisme, es molt d'alabar si s'atèn el fet de que semblants costums, tan arrelades en la nostra ànima colectiva, donen motius senyalats a que's manifesti la nostra cultura popular, de la que ab tot y no fersen el gran plat que de la seva fan altres països que's vanten d'una major civilització, pot ben presentarse com a model y exemple.

Ja es ús y costum que l'endemà d'aquesta diada d'esbarjo popular, els diaris surtin constatatant en les columnes llurs, el fet may desmentit, de que n'l més lleuger incident desagradable havía vingut a torbar els esplayaments tradicionals de la multitut.

Recorrerem, en efecte, tots els llocs ahont el poble s'aplega en semblants ocasions, y no veurèu ni un ubriach per mostra, ni sentirèu l'esclat d'una baralla, ni'ls espatechs de sanch, tan sovintejats en altres pobles, pertorbaràn la pública expansió.

D'aquesta dolça tranquil·litat ab que transcorren les nostres festes populars, se'n han admirat y fet creus moltes vegades els forasters que, vinguts d'altres terres hispanes, recorden les llurs en les quals per alegria sembla entendres l'anar fent *esses* pels carrers per analfabet que's sigui, l'armar bronquina als vianants, l'estafar el gasto fet al *merendero* y l'arrancarse ab punts de matonisme, que tenen final obligat a les prevencions y els dispensaris.

Per aquesta causa segurament es que les nostres tradicions han pogut conservar-se tant pures a través dels temps que tot ho muden y capgiren, y contra l'esperit de modernització que renova el *cachet* de les grans capitals com la nostre Barcelona; per això es que tothom vol contribuirhi y ningú refusa la seva col·laboració a lo que lo propi en el seu sentit que en la seva forma, ve a ser com un aparador ahont s'hi mostra lo que de més bell té el nostre poble, o sigui el seu esperit de sociabilitat, de cultura y de mutual respecte que vulgues que no li ha de ser reconegut pels estranys com ho es pels propis.

Y com que veig que sense adonarmen me vaig posant trascendental, y aquet es un color que no'm va gens be a la cara, crech que lo millor serà que deixi la ploma, encarregant a cada lector la continuació de semblants filosofies, per molt menys de les quals, molts han conseguit fama de pensadors, dignitat a la qual jo no'm sento ab forces per aspirar, per rahó del terror que m'inspira la sola consideració de que, prenentme per altri'm, fiquessin el millor dia dintre d'una Academia de Ciències Morals y Polítiques condemnantme a sempiterna serietat.

LLIBRIU





LA SOPA LERROUXISTA

—Ells podran anar d'apat en àpat, però consti que's recorden dels correligionaris.

Carta oberta

Al Sr. D. Pau Cedàs

Senyor Pau Cedàs: Dispensi si no hi contestat a temps a la seva poesia, o sia missiva en vers. Exigències de la impremta y escassetat de paper m'impideixen, (y a fè ho sento) col·locar aquí el seu vers. Dich que ho sento y ho pot creure, perquè publicant el seu jo m'estalviava feina, ly es tan dolc el no fer res! Miri, quan el sol comença a daurar els nostres carrers, quan els arbres no fan ombra, quan la gent agafa el tren y els uns se'n van a la torra, y els altres van al Vernet, es quan a mi'm ve més nyonya, y observi que li dich més, perquè, per desgracia meua, d'això'n tinc també al hivern. Així es que quan vaig rebre la carta que amablement vostè's va dignà enviar-me, vaig posarme tan content que vaig ferme convidar per un amic al cafè, y'm vaig fumar un havano que's va descuidar, distret, un amic d'aquí la casa que de vegades ne té. Ab el cigarro a la boca y ab el posat satisfet, vaig anar-me a l'impremta

per a entregar el seu vers, content perquè estalviava per aquell cop de fè'l meu. Prò allí tot van ser obstacles: l'amo'm va mirar sever y ab una veu de Vinalba va dir-me:—Vostè es molt fresch. ¿Que's creu que'l pago per jeure? —Home, no'm faria res. —Lo que sobra a vostè es mandra. —¿Ho podés dir dels diners! —Be, fassi la seva feina y no m'amoïni més.— Y girant-me així la esquena, com en els drames se veu, me deixà ab la boca oberta com l'Avi quan veu llanguets. Aleshores prenc la ploma y ab quatre cops faig el vers pensant que en un altre número li podria dir el què. Ara ja ho sab y perdoni que jo no ho volia fer. Endemés, vostè m'agrada y's veu que es bastant complert, perquè això de despedirse sempre ha fet home decent y revela gran criansa, cosa que no abunda gens. Me'n alegro que les festes li hagin plagut y distret. Això es cert: pera distreure vagi al nostre Ajuntament: Allí's distreuen partides com aquell que fà'l distret, y tot distreyent al poble ells no's distreuen pas gens.

Senyor Pau Cedàs, acabo perquè ja acabo el paper. Disposi, (prò res de quartos)

d'aquet que es servidor seu, y mani (però no gaire, y si pot ser poch ni gens). En resum, que m'ofereixo com a amic, per tot lo que a vostè pugui servirlo, quedant amic seu atent; y com que'ls amichs serveixen pera quan l'ocasió ve. permetim que li traslladi abans d'acabar, un prech: Vostè, si mal no recorde me diu en sa carta que s'entorna al poble; donchs, bueno, com que vostè pel que veig es un home campetxano y per lo tant complacent, convidim a passà uns dies, o encara que sigui un mes, a n'aquet poble tan maco, suposo al menys que ho deu ser. No es pas per ferli una gorra, que això no estaria be, sent amichs de tants pochs dies, que ni sols ens coneixem. Se tracta d'una altra cosa; es... veurà, ¿còm li diré? es perquè, sab, tinc familia y tothom me diu que als nens, el passar l'istiu a fóra els hi aniria tan be. Ademés, la meua mandra se posa molt exigent perquè va creixent, a mida que la calor també creix. Així es que'm convidria tant com el pa que mengem, un xich d'esplay a la torra, allò... passar un quant temps posat a rigorós règim: menjar, beure y no fer res.—FLAVIUS



Demano un homenatge pera mi

Y demano aquest homenatge perquè no soch marqués, ni regidor, ni a casa meua son classe passiva extraordinària del municipi, que si en mi concorreguessin aitals circumstàncies, no'l necessitaria pera res l'homenatge, encara que m'ho retraguessin.

En cambi, jo, igual que'l jove cavaller del C. N. R., vivia també en la dolça pau y en l'amor dels meus, y m'arrencaren de la casa tranquil·la les necessitats del estómac; ¡tan debó haguessin estat—com al proposat homenatjat—els amichs, pera durme al Consistori! Oh, allavors tampoch el necessitaria l'homenatge: n'hauria tingut prou ab l'importància del càrrech, ab el seu llustre y ab les ganguetes que cauen; com la d'aquell deliciósíssim viatjet a París a contractar aeroplans rendit a discreció. Allò de: «rés; demanin lo que vulguin, però vinguin a Barcelona a fer veure que volen», també ho hauria sabut dir jo; tal vegada no «ab el cert orgull altiu en el meu gest ni en les meves paraules», com diu en Pere Coromines, que parla el primer hereu d'una noblesa ciutadana de Barcelona; no «ab la construcció jurídica, sòlida y indestructible», que'l gran auster li ha observat; però sí que com el parió de «Wellington» y de «Bismarck», ho hauria dit «ab accent de sinceritat, ab arrogància viril, envoltat ab aquella mateixa mena de túnica blanca y pulcra de consagració», de que en Coromines parla en *El Poble*.

Ja comprench que la meua situació y la del «gentil cavaller» del P. U. F., no es en tot la mateixa; jo no he tingut may diners pera poder actuar de demòcrata; el meu pare no ha estat may alcalde, ni jo m'he pogut quedar may lo que he guanyat pera pagar els drets d'un títol de marqués en vigílies de dedicarme a la vida pública democràtica-nacionalista-republicana; la meua butxaca no me les ha permès

aquestes genialitats de voler ser noble y villà al mateix temps; però jo d'això no'n tinc cap culpa; els diners que jo he pogut guanyar els he necessitat pera les monjetes meves y dels meus; car els de casa no tenen consignació de classe passiva en els presupostos municipals.

Per tot això demano que m'homenatgin. Si en Pere Coromines creu que pera que l'homenatge tingui tot l'aire de manifestació democràtica que requereix la cosa me cal un marquesat, jo li demano que influeixi prop den Jaume Carner pera que m'ho gestioni ab tota la discreció y el recato ab que ho va fer pera'l *gentil conceller*; si el leader del Puf creu que, entre ls requisits indispensables, cal que algú de casa sigui classe passiva de 6.000 pessetes—aduch haver demostrat que jo vivia ab cert desahogo, com ho provaria el poder pagar els crescuts drets reials y la contribució de noble—que m'ho proporcioni, car 6.000 pessetes anyals no venen malament a ningú; y per fi, si cal que jo, marqués y en bona posició, y no tenint de mantenir a ningú de casa, fassi de radical y demòcrata, també ho faré; crech que es de la manera més bonica en que's pot ser radical y demòcrata: ser de l'aristocràcia de la sanch y del diner.

Reunint, o podent reunir, donchs, totes les condicions necessàries pera ser homenatjat, demano que se'm homenatgi; y demano també als Maseres, Tarregós, Borrelleras y Vidals, que després de demanar jo respectuosament al rey el títol nobiliari, ab tota la forsa que'm donarien les meves conviccions fondament republicanes, demano que s'adhereixin al homenatge y que desde'l C. N. R. organisin de les societats del P. U. F. y dels concurrents a taules de cafè altres adhesions pera obrir secció en *El Poble*.

M. TORRENTS Y TORRENTS.

Un enemich de la societat

SON les onze de la nit. Un home alt, escamarlat y lleig, surt d'una escala de cert carrer de la ciutat nova. Té cara d'amoïnada y's palpa les butxaques com si cerqués quelcom.

De sobte, treu de les profunditats d'alguna abscondida butxaca un objecte, una mica més groixut que un canó de posar agulles, y d'uns set o vuit centímetres de llarch.

Camina precipitadament unes passes y s'amaga en un recó ombríu, d'esquena al centre del carrer, com si tingués por de que vegin lo que manipula. Y vinga altre cop palpar-se les butxaques.

Però's veu que no troba lo que cerca, perquè diu desesperat:

—¡Maliatsiga!

Y mossega ab rabia l'objecte que fa poch s'ha tret de la butxaca y se'l desa precipitadament, boy seguint la ruta ab gran pressa, com aquell que'n porta una de cap.

S'entafura per un carrer ombríu de la ciutat vella. Al creuar-se ab un serè, que dirien els puristes d'*El Poble*, se li mira ab rabia la flama del fanal y passa depressa.

Al trobar-se sota un entressol baix, d'aquells

que venen arràn de nas, s'atura un moment guaitant a dins. L'habitació del entressol es luxosa y ben amoblada. En una poltrona està repapat un corpulent burgès, en actitud d'encendre un cigar de l'Havana ab un d'aquells encenedors de sobre-taula que només usen els rics y els comedians quan fan el «Rafles».

L'home lleig, escamarlat y alt, clava un cop de peu a terra, dona una mirada d'ira al burgès y tira avall, cada cop més decidit.

Pel carrer no's veu ningú y les passes del nostre home ressonen sinistrament en la nit. De sobte, recula y's dirigeix cap al entressol, guaitant altre cop a dins, hont el bon burgès fuma deliciosament. Torna a mirarlo ab rabia, fa alguns moviments de dubte, com cercant el valor de una decisió heròica, y reprèn el camí.

¡No ha gosat realisar el plan sinistre que duya format! Perque ben segur que aquell objecte que s'havia tret poch abans y ab el que havia fet certes manipulacions secretes, no es ni més ni menys que una metxa. M'hi jugaria el coll.

Segueix alguns altres carrers estrets y foscos, y al últim se fica en una miserable taverneta que troba oberta. Pren un xaropet, pera fer veure que es persona morigerada, y al anar a pagar, diu quelcom al taverner. El taverner li entrega un objecte que desde fóra no's veu lo que es y l'home, sempre ab la mateixa pressa, surt tot palpantse altre cop les butxaques y tira avall.

Davant, d'una casa de rica apariencia, s'atura, treu la metxa y s'amaga a un recó ombriu de la gran portalada.

Allí, d'esquena al centre del carrer, tal com havia fet l'altre cop abans d'entrar a la ciutat vella, se'l veu tot encongit, procurant tapar ab els batents de l'americana les manipulacions que executa. Té'l cap tan ajupit, que li desapareix entre les solapes y l'ombra que fa una reconada del portal.

De tant en tant ve d'aquell recó un soroll misteriós y discret:

«Rast, rast, rast...»

Y a cada punt, l'home fa com si mossegués y dona a terra cada cop de peu que'l carrer ne tremola.

Passa un quart y el subjecte segueix manipulant en les ombres;... passa mitja hora y igual:

«Rast... rast... rast».

El serè, que tornaria a dir un purista d'El Poble, canta les dotze. El vigilant, que dormia, se desperta sobtadament. Y un cop s'ha estirat y ha badallat, fa un salt de sorpresa al adonar-se del home que segueix manipulant en el recó.

Serè y vigilant se fan una senyal d'intel·ligencia respecte al desconegut y, després de contemplarlo una estona, parlen de baix en baix y's posen a tocar els pits, que dirien aquells puristes.

L'home, atrafegat, ni tan sols els sent, y segueix en les seves tretze.

«Rast, rast, rast».

Compareix un municipal y el vigilant y el serè li indiquen que s'acosti, ab aquella actitud del que diu:

—No fassis soroll que l'agafarem viva.

Venen dos polissons; s'acosten també sense dir res y els cinch agents de les distintes autoritats, fan junta secreta.

«Rast, rast, rast...»

Vigilant, serè, municipals y guindilles, volten al

desconegut, al que s'acosten de puntetes. Y cinch ferries mans cauen de sobte al damunt del home, y una veu autoritaria crida:

—¡Date preso, miserable!

L'home's gira. A la llum del fanal, que'l serè li dirigeix a la cara, se'l veu suat, descompost, desesperat.

—¿Qué hace usted ahí? —repeteix la mateixa veu.

El desconegut, de moment, no sab lo que li passa, però després, recobrant la sanch freda, diu ab el major cinisme:

—Res, senyors: provava d'encendre un puro de la Tabacalera ab mistos de l'Arrendataria.

EL PETIT OBSERVADOR



(Fot. Napoléon)

En Joseph Pascó

Ha estat un dels primers modernisadors en l'art de la decoració de la nostra terra y un ferm y constant defensor de la causa catalana. Una vida d'estudi y treball intens li havia permès assolir en el món artístich, una reputació envejable, la que conservava mercès a la energia de son caràcter y a la constancia del seu treball. Aquesta energia de caràcter, va ser el primer factor pera ferlo triomfar en lo de la modernisació de l'art decoratiu, ja que apoyat en ell, va fer via avant sense escoltar els comentaris, potser quelcom irònichs, de molts dels seus companys.

Era professor de Llotja y un dels renovadors d'aquella casa, avuy ja tant bellament transformada, y en la seva aula hi tenia posats tots els seus amors.

A Barcelona y fóra d'ella hi deixa grates mostres de la seva obra y del seu art exquisit. Una de forsa interessant es la casa del pintor Ramón Casas, al Passeig de Gracia, en la fatxada de la qual podrien apèndrehi molt els nostres professionals baratos.

Ha mort jove encara, ja que sols contava 56 anys, es a dir, quan encara podia Catalunya esperar d'ell nous dies de goig pera'l seu art y la seva causa.

B. E. P.



AL REFUGI DEL PARCH

—D'ensà que hi hà administrador lerrouxista que aquet caldo es més substanciós.
—Naturalment, com que'l fan dels ossos que deixen els radicals, y ja se sab que surten de bons talls...

De la faràndula política

«López Domínguez»

—Yo te la he dado, yo te la he quitado,—va dir-li en Canalejas, referint-se a la quefatura del partit. Perque el quefe del partit democrata, oficialment, era el general y no en Canalejas; aquet, que es més viu de lo que sembla, el va agafar de mingo y en calitat de personatge y de *sobrino* del duch de la Torre—que aquet ha estat el major titol den López Domínguez—y el va instituir quefe del partit, quan la creació de la agrupació democràtica espanyola.

Com a general té fama de guerrero y de valent, comptant-se entre les seves glories guerreres la guerra de Crimea, en la que, si be hi va anar de mirón, n'ha arribat a parlar tant en aquesta vida, que fins ell mateix s'ha arribat a creure que'n va ser l'hèroe principal. Aquesta fama, li va donar autoritat pera poder fer aquella frase felís—que recordaran encara els lectors de la *Faràndula* de: «¡A Melilla o a mi casa!» y li va donar també la tranquil·litat de conciencia necessaria pera nomenarse—segons diuen—capità general a sí mateix.

—Yo te la he dado, yo te la he quitado—li ha dit ara en Canalejas; y al arribar l'*ex-joven* ministre a la Presidencia del Consell li ha prè la decorativa





LA VISITA DEN CALBETON

—Veo con placer que ahora los catalanistas ya no silban á los ministros.
—Ay, fillèt, si ja no's queda buf; ni ab prous feines puf.

quefatura del partit, fent que'l mateix general el disolgués.

En calitat de quefe, va poder arribar a President del Consell y com a tal, va presentar aquella cèlebre lley d'Associacions, qual broma li va costar la Presidencia.

Malgrat això, cal dir en son honor, que en López Domínguez es un dels homes més bons de la Faràndula política, y molt decent en lo més temptador. Apart d'això es una grisor completa; va comensar la seva carrera política en calitat de nebot

—que es com la comensen molts—y vol acabarla ajudant als seus nebots; per ara ja n'ha colocat dos al Congrés: en Leopold Serrano, y en Tirs Oyarzabal.

NOPI



Sant Pere y la dreta autèntica

PER Sant Pere's celebrava al cel un gran convit, y Sant Joseph Oriol, que en reunions anteriors havia sentit a dir que les coses de Barcelona anaven molt malament, volgué convidarhi a dos barcelonins pera enterarse personalment del estat en que's trobava sa ciutat estimada. Els hi feu saber que a punta de dia trobarien dos briosos caballs, en el punt més enlairat del Tibidabo, que hi montessin y als curts moments arribarien al terme. Efectivament, aixís ho feren els dos escullits, y en curta estona arribaren a la porteria del Cel.

Mentres Sant Pere, ajudat d'alguns Apòstols, anava d'aquí y d'allà ultimant els detalls de la gran festa, els barcelonins se posaren a ferla petar ab Sant Oriol y Sant Pau, amichs inseparables, desde que'l gran Taumaturch arribà al Cel. La conversa durà fins l'hora de comensarse'l convit, y després del convit tornà a referse, anant pujant de tò, fins que'ls dos sants comensaren d'enfadarse. Sant Pere, sentint la fressa, arrufà'l nas y va dir entre sí mateix:

—Ja n'hauràn arreplegat algú de tonto.

Y s'hi anà acostant y preguntà:

—¿De què us les havèu ara?

—Home, —respongué Sant Pau, —l'Oriol n'ha convidat dos pera saber lo de Barcelona, y ha resultat que son catòlics de la dreta verdadera, que'n diuen ells, de la dreta autèntica, que quan li convé dona'ls vots als revolucionaris, o vota en blanc; que vol fer un partit catòlich, un xich més catòlich que'l Papa, y dorm més fort que una roca, y es la negació mateixa, el destorb més gran que hagi tingut may la societat, pera caminar vers l'i deal que es la suprema aspiració de les nacions civilisades.

—A poch a poch—contestaren els barcelonins, —nosaltres protestem contra les acusacions que se'ns fan, obrem com els catòlics de la guerra del any vuyt, no volem pactes ab gent que no sabem com pensa y fa olor de socorrim; no podentnos dir catòlics a seques, preferim més anar sols que no pas malacompanyats.

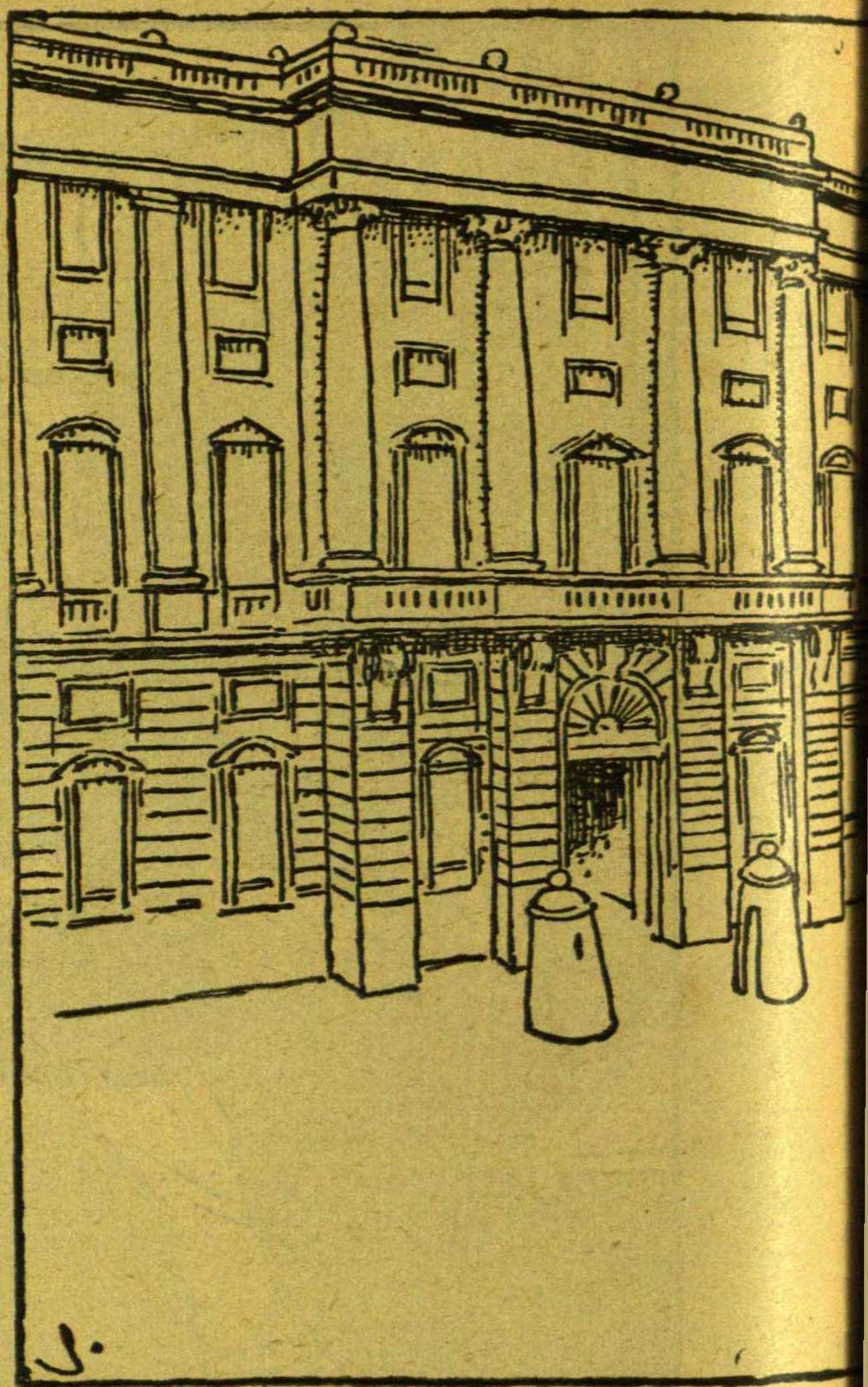
—Enterats—observà Sant Pere,—la cansó de sempre; Pau, no'ls convenceràs pas als d'aquesta colla, piques ferro fret; la major part d'aquets volen anar al Cel del llit estant, funden centres catòlics o morals per anarhi a jugar a cartes totes les tardes, volen temples confortats per estarhi be, sentirhi música o dormirhi, somiar ab la pau del cos y fugir de tot perill; no volen cremes de convents, no perque planyin a les ordres religioses, sinó perque llur quietut perilla, però ab els seus procediments les provoquen; protesten contra el mal y quan han protestat continuen dormint y en comptes de fer ús de la única arma que'l govern els hi concedeix, que es el vot, al moment de votar la engeguen contra d'ells mateixos y després... després donen patents de catolicisme...

—Però, Sant Pere gloriós—exclamaren els dos barcelonins,—per l'amor de Deu y dels Sants, escoltèunos, si us plau: nosaltres seguim les tradicions catòliques més pures; fins anem guiats per capellans que'ns aconsellen que primerament devem esparregar el vot que donarlo a n'aquells... sabèu... a n'aquells de la...

—¡Capellans!... jo us asseguro que no'n veurèu cap de Bisbe d'aquets consellers.

—Però son gran autoritat dintre la societat catòlica.

—Autoritats de cartrò, plens d'orgull, perque no



LA TORNADA DEN PERET

Caló el chapeo, miró al soslayo, fustigó...

logren obtenir las prebendes que voldrien, sistemàtics, gent sense cervell...

Llavors Sant Oriol increpà els dos barcelonins de mala manera.

—Ara veig ben clar perque Barcelona marxa malament. Tots plegats els de la dreta autèntica, ¿què heu fet per la gran obra social? ¿què heu fet pels pobres obrers desamparats de tothom? no ho veyèu que'ls treballadors no trobant consol ab vosaltres, van fugint del vostre costat, anant a engrossir les societats de resistencia? Al meu temps, els barcelonins no feyen vetllades literaries musicals, ni donaven conferencies tal volta musicals, com diu l'Ilustríssim Dr. Laguarda, ni anaven a perdre'l temps jugant a cartes al casino catòlich.

—¿Què havien de fer?—respongué Sant Pere,—existien bons y dolens com sempre, però no s'havia inventat encara aquet carnestoltes inexplicable, barreja monstruosa del be y del mal, que ostenta

teria, lamentant les equivocacions dels titulats catòlics, que millor podrien anomenarse destorba professors.

JOSEPH BERGA.



EL poeta Marinetti, fundador del futurisme italià,—una mena d'Alomar d'Itàlia—que no deu ser pas de l'Atracció de Forasters, ha tingut la pensada d'acabar ab la Venècia dels turistes. «Prou canals y prou clars de lluna,—diu—ja n'estem cansats de que les porteres de tot el món, adornin el menjador ab cromos del Gran Canal o de la plassa de Sant March. A cremar les gòndoles, a escombrar els carrers y si no venen yanquis y anglesos millor, més tranquils».

Proposem a la Colla de la gana que compri els canals y les gòndoles de Venècia pera unes altres festes de Barcelona. Potser hi hauria tan bon remanent com en les actuals.

PERQUE en Lerroux pera fer el maco, va anar a parlar ab el ministre, de la futura Exposició Universal de Barcelona, els diaris de Madrid s'han esverat de tal manera, que no sembla sinó que una Exposició a Barcelona seria una desgracia per Espanya.

La Epoca mateixa diu que la Exposició de Barcelona, podia ocasionar series alarmes a altres capitals que'n projecten.

Vaja, no s'alarmin, senyors, que això no serà res... afortunadament:

Perque si la Exposició
en Lerroux portés a fi,
aquí els exposats seriem
els pobres barcelonins.

la imatge del Sant Crist en un costat, donant ganyetades en l'altre, que odia tot lo que no fa olor de caciquisme y es la verdadera negació dels temps actuals; no hi há dretes ni esquerres que hi valguin, ni'ls del principi, ni'ls de la vòra: son els del mitg que se saben entendre. Ja ho deya un adagi llatí del meu temps, *in medio consistit virtus*. Be, vaja, no acabariem pas may, jo us agraeixo l'haver assistit al convit, al que us ha invitat el gran taumaturch ciutadà vostre, però us aconsello que ja que no viviu la vida nova, que no sabèu ni podèu conèixer la activitat, ni cap dels camins que condueixen al verdader ideal, us aconsello que us entornèu a Catalunya y anèu a trobar en Puig y Cadafalch y en Llimona y dieulos que us coloquin en els museus del Parch perque les petrificacions y objectes rars també serveixen molt pera instruhir.

Els dos convidats se despediren sense donar cap mostra de voler comprendre una paraula, y'ls tres Sants se'n anaren a passejar pels jardins de la por-

ENTRE les protestes que s'han formulat contra la política anticlerical del govern, hi figuren les firmes de les senyores de tres ministres del mateix govern.

¡Aquets anticlericals son tremendos! Fins la pau de casa sacrificuen en aras de la libertad.

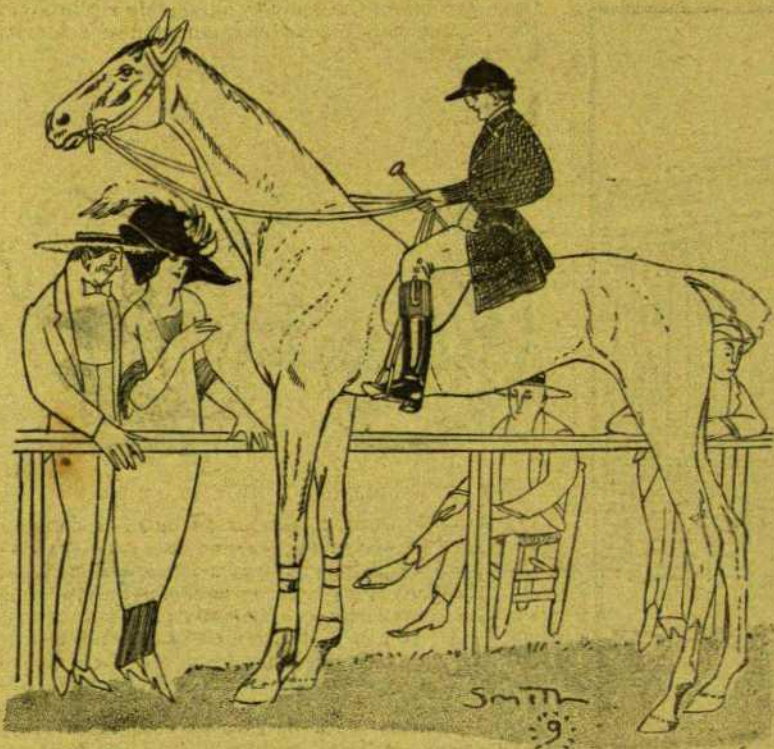
Però això no ha impedit que en Canalejas n'hagi tingut un bon disgust.

Sembla que'l president del Consell ha dit als ministres interessats:

—¡Homes, homes! Deixarse posar els pantalons no té res d'extrany. Però hi hà pantalons y pantalons. ¡Al menys haverse guardat els de ministre!

EN la secció telegràfica d'*El Poble*, llegim ab sorpresa que quatre dels ferits del descarrilament de Villepreux «estàn en immortal perill de mort».

la espada,
no hubo nada.



AL CONCURS HÍPICH

—¿Per què va vestit de llagosta aquest?
—Dóna, pera poder saltar millor.

Si serà ja mania d'immortalitat, la que ha prèls als súbdits den Pere Corominas, que fins en el perill de mort la veuen!

El ministre Sr. Calbetón, provenient de la Vall d'Aràn, va anar a les Arenes a veure el Canigó.

En un dels intermedis, el chor «Mossèn Cinto» cantà L'Emigrant. Y al acabar la estrofa:

«Dolsa Catalunya,
Patria del meu cor,
qui de tu s'allunya
d'anyoransa's mor»,

el ministre se'n va anar.

Els uns deyen si s'havia disgustat; però per l'afany que'l senyor ministre demostra en ferse'l català, creyem que devia abandonar les Arenes, perque no podia resistir la emoció que li causaven les patriòtiques estrofes.

Vaja, la enhorabona, senyor Calvetó.

A Las Palmas s'han celebrat uns Jochs Florals. Els ha presidit l'Unamuno. El seu discurs era molt esperat.

L'Unamuno va alsarse y va parlar.

Del discurs del rector de la

Universitat de Salamanca ens en arriba un resum telegràfic, que tothom haurà pogut llegir en els diaris.

Y aquest resum es: que l'Unamuno declarà solemnement que les festes dels Jochs Florals eren una cursileria.

Sens dubte, per omisió del reporter telegràfic, s'ha deixat el telegrama incompleert. De segur que l'Unamuno volia dir que'ls Jochs Florals son una cursileria... quan els presideix l'Unamuno.

El ministre de Foment que'ns ha fet l'honor de visitarnos (no al ¡Cu-Cut!), ha fet declaracions importantíssimes.

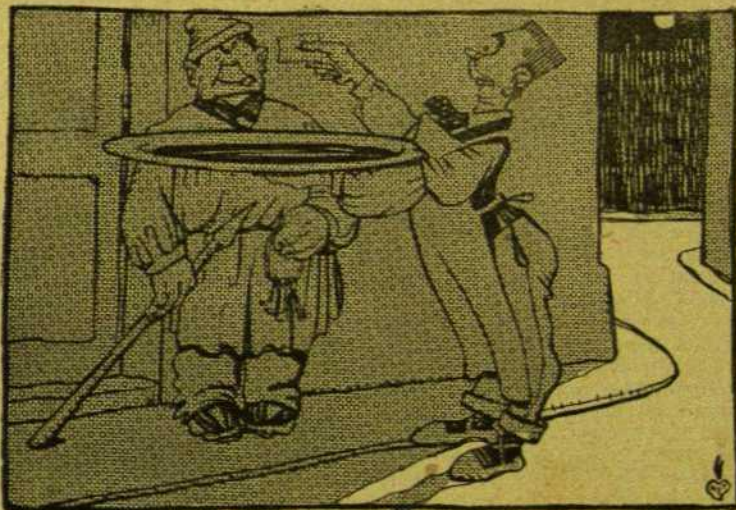
Vegis la mostra:

Ha dit que ell es fill de nissaga catalana, que vé de la Vall d'Aràn (això es ésser sincer), que'l nom de Calbetón ve del català Calvetó, etc.

Jo no sé si això ho ha dit pera fernos riure o pera fernos plorar.

Però, mirei, ab tots els respectes deguts, haig de dirli que més m'agrada un Gatiérrez, Sánchez o López, que no pas un Calvetó castellanisante'l nom. Com més m'agraden, per exemple, en Lluhi, en Gubern y en Carner, tal com son (y ja veu que no soch molt exigent), que no pas, avuy per demà, que me'ls fessin ministres y's cambiessin el nom per Lucio, Gobierno y Carnero.

La Caza està organisant unes grans festes perque's veu que'l pueblo no ha quedat gaire satisfet de les que'ls



PER SANT PERE

—¿No viu aquí D. Pere Corominas?

—Y a n'aquesta hora li porteu la crema?

—Oh, es que ell ha encarregat que li duguéssim de nit perque'ls correligionaris no s'enterin de que celebra el Sant com qualsevol retardari.

correligionaris de l'Ajuntament han acabat de perpetrar.

S'ha obert a la *Caza* un abonament, perquè, ab aquestes coses de la democràcia, la qüestió es sempre embutxacar tant com se pugui.

En Lerroux assistirà a la inauguració de les festes y somriurà a la multitud abonada.

En Vinaixa no forma part de la Comissió organitzadora a fi d'assegurar l'èxit econòmic de les festes de la *Caza*.

En Vinaixa, per la seva part, podrà exclamar:

—Els meus amichs diràn lo que voldràn, però l'èxit econòmic de les festes de Barcelona no pot ser millor... ¡Si ho sabré jo!

En Pau Iglesias s'ha enfadat perquè en el *Diari de Sessions* consta que'l senyor Pérez Asensio li va dir que ell vivia dels obrers. L'Iglesias, Pau, ha protestat d'aquesta afirmació, dient que no era certa.

Pera demostrarho ha dit: que ell abans era tipògraf y que'ls companys, veientlo ab condicions de defensar els seus drets, varen acordar que deixés l'ofici, passantli entre tots, de primer cinch duros setmanals, que després se varen augmentar fins a sis, y que ja anaven a donarnhi dotze, però no varen poder arribarhi.

Senyor Iglesias, Pau, vostè no està en el conqué. Lo cert es que si el *Diario de Sesiones* ha de rectificar explicant tots aquets detalls, trobo que més delicada era la manera en que li havien dit abans.

Ja'm veig la rectificació:

No es cierto que Iglesias viva como digimos, del pobre; lo que sucede es que él á costas del pobre, come.

PERQUÈ en Gubern no ha sortit Vis-president de la Diputació Provincial, els de la esquerra s'han enfadat.

¡Son susceptibles com unes senyoretas, aquets terribles demòcrates!

Els, venent la repugnància que'ls ha de causar el parlamentari ab en Prat de la Riba, a qui han anomenat ab tots els qualificatius, desde'l de renegat per avall, van anar a trobar al President de la Diputació, demanantli per favor que votés, y ab ell tots els regionalistes, a n'en *Santiago*, el seu petit enemich.

Pera obtenir la Vispresidencia, varen abaixar els nacionalistes totes les arrogancies, varen depositar el seu gestic de *niño terrible*, varen menjar sucre candi pera endolcir la seva veu, y se'n varen anar a parlar ab aquell homenet que's diu Prat de la Riba, pera demanarli, suplicarli, pregarli, que dongués la Vispresidencia a n'en Gubern.

Després de la votació en Gubern va anar a l'aigua, y, es clar, *El Poble* les emprèn contra en Prat y pica de peus com una criatura rebecca, y, com es costum en casos semblants, invoca el nom de Catalunya, com si tingués que veure Catalunya ab que tingui la Vispresidencia de la Diputació un republicà.



LA REVETLLA DE SANT JOAN

—¡Quins bunyols més exquisits! ¿No n'hi han de més grossos?

—Sí, senyor; l'arch d'aquí al costat.

Però tot això es poch, comparat ab la (com vulguin dirli) de la gent de la Esquerra, al voler justificar els motius que'ls varen decidir a parlar ab en Prat.

¿May dirien per què volien la Vispresidencia per en Gubern?

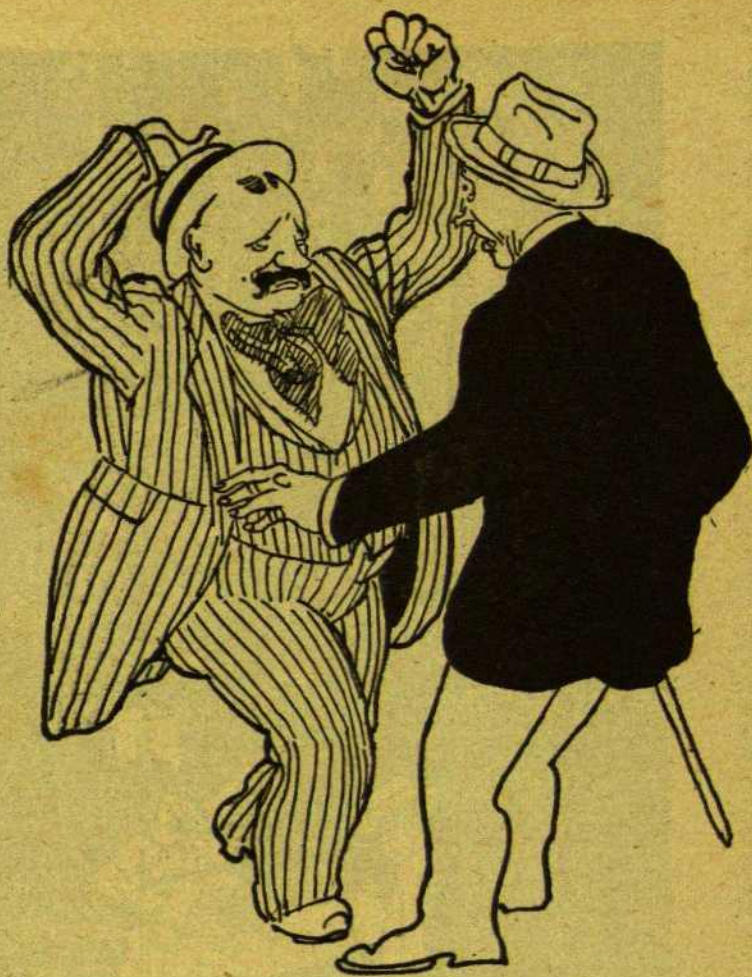
Donchs «pera normalisar les relacions polítiques entre'ls antics elements solidaris».

¿Comentarís?

(iii)

Vaja, tranquilsinse. Lo de les lluminaries ha anat com una seda. Els lerrouxistes no han volgut molestar al públic obrint públiques informacions, ni als tècnichs particulars, per no distrèurels dels seus negocis.

A cada hù lo seu. ¿No cobren els tècnichs municipals pera fer aquesta mena de valoracions? ¡Donchs que ho fassin ells y llestos!



—¡Estich furiós!
—Y això, amic Coromines?
—¡Figuris que ara mateix, discutint ab en Sunyol, hem fet un bisbe.

Es cert que'ls tècnics municipals, com que cobren del Municipi, no voldran comprometre la majoria lerrouxista del mateix Ajuntament que'ls paga, perquè això seria igual que presentar la dimissió.

Però, per un detall aixís, qui s'encaparra.

Els perits municipals diràn que aquelles penjairelles del Passeig valen encara més diners de lo que l'Ajuntament n'ha pagat, però, en realitat, ni aquesta molestia s'haurien de pendre.

El fallo se l'han dictat els mateixos lerrouxistes al refusar la informació pública y l'apreciació dels industrials barcelonins.

Es lo que ells deuràn dir:

El fallo dels industrials
no'ns fa cap falta, ni mitja,
que en qüestió de gent d'industria
n'hi hà prou ab la majoria.

El Pere Grau ha invitat a D. Tesifont Gallego, Director general que ha vingut acompanyant al ministre, al Congrés agrícola que se celebrarà l'any vinent a Girona, en el que's tractarà del suro.

Ja es candidesa la de senyor Pere Grau. Deu sab eis Directors generals que hauràn passat pel ministeri, d'aquí a que's celebr aquet Congrés.

El senyor Gallego ha acceptat l'invitació.

Ja son ilusions les de D. Tesifont de pensar que l'any vinent encara serà Director general d'Agricultura.

El pueblo soberano s'impacienta. Un dels de baix se queixa en *El Poble* de que ab tant temps com s'ha passat d'ensà que's varen celebrar les Assamblées dels partits del Puf, no's parli encara de fer l'Assamblea general a fi de constituir definitivament el partit.

«Anemhi, donchs; sense més preàmbul a l'esperada assamblea, que tot lo que sigui allargar aquest estat d'indecisió no causa cap benefici, y en lloch de sumar voluntats lo que pot fer es tornar a dividirnos».

Tot son opinions, senyor meu, però jo estich casi segur que si'ls de dalt no volen fer l'Assamblea, es precisament perquè tenen por de que sigui allí ahont se tornin a dividir els ja desencolats partidets del Puf.

Rès, que tenen por que en lloch de fer el P. U. F., no logrin més que fer el iiiPuf!!! definitiu.

S'han firmat cartes de plenipotenciari a favor del director de la *Correspondencia de España*, Sr. Romeo, pera que representi al Govern espanyol, a la Conferencia internacional que sobre navegació aeria, té de celebrarse a París.

En aquesta terra tothom entén de tot; tots som enciclopèdichs; per això anem tan be.

S'adrem fins are que en Cirici Ventalló era corresponal de «El Poble Català», de «El Correo Catalán» y de «La Tribuna», colaborador del «*Deluvio ilustrado*» y del «*Papitu*»; lo que ignoràvem completament y de lo que'ns enterem ara ab verdadera estupefacció es que en Cirici, posat a acaparar diaris, desempenya aixís mateix la corresponsalia de «*L'Osservatore Romano*» portaveu del Vaticà.

Sens dubte que ab l'acceptació den Cirici, com a representant a Madrid del esmentat diari, el Papa deu haver tractat de evidenciar un cop més la veritat evangèlica de que per calamitats que calguin sobre la Iglesia cap preva-leixerà contra d'ella.

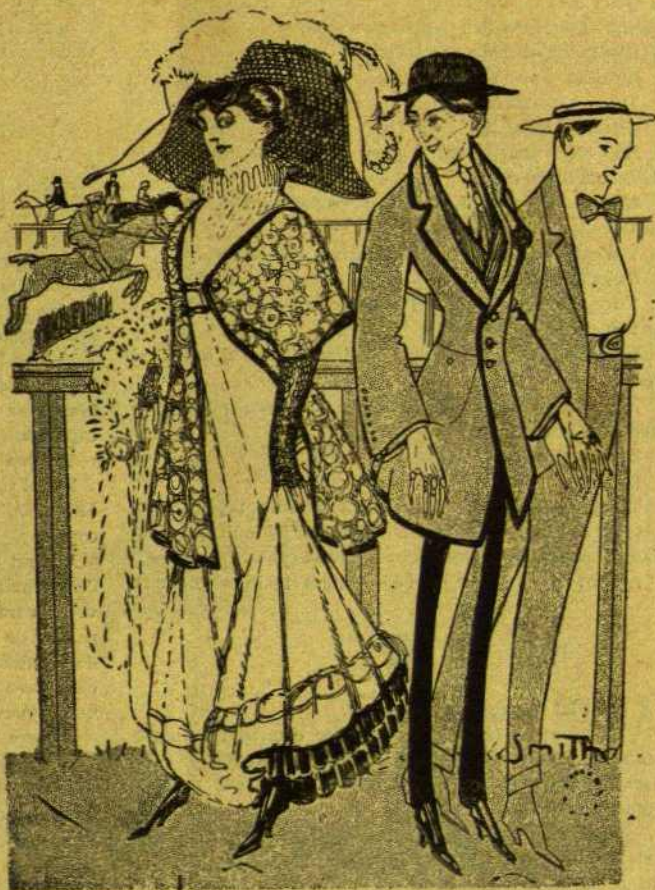
Del art... que belluga

AL «Ateneu Obrer del Districte Segon» l'«Orfeo Nova Catalonia», que forma la Secció Musical d'aquella entitat, va donarhi el darrer diumenge un Concert intim, ab un plè a vessar, que va resultar de debó.

En la primera y tercera part, a càrrech de les tres seccions de que's compona, baix la direcció del seu mestre, D. Llorens Carbonell, va cantar, en l'una triades composicions dels mestres Morera, Waelrandl, Pujol (F.) y Otto, y en l'altra acompanyats per una orquestra composta de distingides senyoretas, el chor d'«Alceste» de Gluch y fragments de Lohengrin, essent premiats els seus treballs ab sorollosos aplaudiments.

La segona part, a càrrech de la professora senyoreta Concepció Monsó, va consistir en la execució en el piano de diferentes obres de Paderewsky, Meldelshon, Chopin y Grieg en les que demostrà la seva trassa y perfecte domini del instrument, que li valgué entusiastes aplaudiments.

En resum, una festa agradable per tots conceptes. Molt be pel «Orfeo» Nova Catalonia y pels seus mestres Sr Carbonell, senyoreta Monsó y demés.



AL HÍPICH

—¿Què fan allí?
—Deuen jugar a cartes porque he sentit parlar d'un cavall d'espases que se n'ha anat d'oros.

UN QUE HI ERA



UN comerciant de Combourg, al tornar a casa el diumenge passat, se trobà ab la caixa espanyada.

Després del consegüent examen se trobà a faltar 500 franks, ni un cèntim més ni un de menys, ab tot y que a la caixa hi quedava major quantitat.

En el lloch dels bitllets desapareguts, hi trobà el comerciant la següent carta:

Sr. D.

A causa de necessitats apremiants, m'he vist obligat a pendre 500 franks de la seva caixa. Demà'm cau una lletra y vostè, que es comerciant, ja sab lo sagrats que son els venciments pera un home honrat.

Per lo demés no passi ansia pels seus cent duros. Cada mes tindrè'l gust d'enviarli un acompte de 50 ptes. y al final de tot els interessos corresponents.

Procuri no buscar-me, y molt menys ferme agafar, porque desde la presó no podria treballar y, per lo tant, no cobraria vostè.

Dispensi aquesta petita molestia y disposi del seu afectis-
sim S. S., q. b. s. m.

Y seguia una firma ininteligible.

Després malparlarem dels temps actuals. Fins els lladres son honrats.



LEGIM:

«Se representava al Gran Teatre de l'Opera de Mont-real, la Lucrecia Borgia.

El Capità Genaros'adorm en un silló. Entra Lucrecia y canta
—¡Com'è bello!

Quan acaba el seu boci, en Genaro s'ha de despertar pera cantar el duo. Però en Genaro no's mou.

Ella'l toca, el crida, el sotraga...

En Genaro no's mou tampoch.

Torna a cantar la tiple:

—*¡Com'è bello!*

En Genaro com si sentís ploure. Tant li fa que li diguin *bello* com d'allò d'olla.

L'orquestra para. El públich creyentse davant d'un accident, calla.

Y d'entre mitg del silenci se n'aixeca una remor...

Es en Genaro que ronca.

Y ronca ab tota l'ànima. Per entre bastidors se diu que es l'anissat...

Lucrecia Borgia li posa draps d'aigua fresca al cap. Però res...

Aleshores se l'emporten y'l deixen en el seu quarto, dormint fins l'endemà.

El tenor ha estat processat.

La seva defensa es de lo més original.

Tenor wagnerià fins a l'extrem, ha declarat que, qualsevol persona de bon gust, no té més remey que adormirse profundament sentint la cavatina que Lucrecia canta.

Ara tot depèn de que també els jutges siguin wagnerians.



AQUET fet ha passat a New-York.

Se cantava el *Faust*, y abans de comensar la representació, els acomodadors varen repartir entre'ls espectadors un prospecte de la Direcció, en el que s'hi llegia el següent originalíssim reclam:

«Al según acte, desitjosa la empresa de posarse a l'altura dels temps moderns, la filosa de Margarida, instrument pasat de moda, serà substituïda per una magnífica màquina de

cusir Wirthaut. Aquesta màquina es absolutament silenciosa, y aixís el públich no perdrà ni un mot de la famosa balada del rey de Thule. Se'n venen a plasses y al comptat



A Paris, l'altre dia, o millor dit, l'altra nit, se va presentar en el Boulevard des Italiens, un original espectacle.

Una munió d'homes, vestits ab trajos groteschs, se passejaven en manifestació, deixant sorpresos als parisenchs, a la sortida dels teatres.

Se tractava d'una manifestació d'enterra-morts.

Ja hem tractat aquí de la qüestió de's enterra-morts de Paris, altres vegades. Protesten del vestit ridicol que's hi fan portar y aleguen que, pera enterrar al pròxim, no hi hà cap necessitat d'anar disfressats.

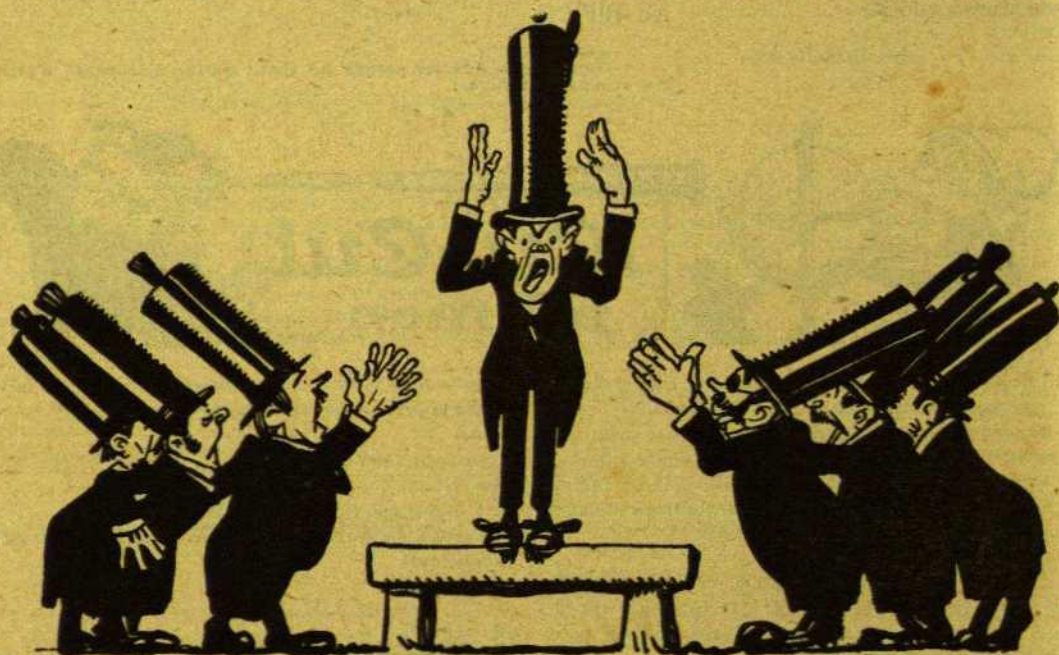
Y tenen rahó.

El qui presidia la manifestació de que parlem, anava pel carrer ab l'uniforme, sense oblidar el descomunal barret de copa.

De tant en tant, la manifestació se deturava. El president de la manifestació feya un discurs, parlant de la estètica del vestit a través de les edats. Després el paragraf final era parlant de la higiene. Y en demostració de lo anti-higiènic de la indumentaria dels enterra-morts, se treya el barret y ensenyava al públich un termòmetre que hi duya a dintre, que marcava 44 graus... a l'ombra.

Després la policia's cuidava de disoldre la manifestació.

Y el públich reya, tot agraint a l'Administració la indumentaria ridicola dels enterra-morts parisenchs, que li donava ocasió de riure un xich y de poder publicar en els diaris una *originalitat* parisenca, ara que la capital de Fransa, en materia d'originalitat, se veu tan postergada pels americans y anglesos.





Gran taller de gravat den BAGUÑA & CORNET.—Bonavista, 30.—Barcelona
Se reben encàrrecs, Cardenal Casañas, 4.

BAGUÑA & CORNET

Bonavista, 30. — BARCELONA

Aquesta casa fa tota mena de reproduccions gràfiques, pels
A procediments més avansats:

FOTOGRAFIA: FOTOGRAVAT: ZINCOGRAFIA: GRAVAT DI-
RECTE (Autotipia) CROMOTIPIA: TRICOLOR, etcétera, etc.
pera Imprempta, Litografia, Enquadernacions, Il·lustració de
llibres y periòdics, Catàlechs Industrials, Anuncis, etc., etc.

Aquesta setmana,
com a regal del

SUPLEMENT ILUSTRAT de EN PATUFET

se comensarà a repartir el joch de la

ZOOLOGÍA PINTORESCA

Serà format per cinch cartons representant altres tantes gavies, dividides cada una en vuyt departaments, ab una bestia a cada un. De manera que'l total dels cinch cartons representarà 40 besties.

¿Heu jugat may al *quinto*? Donchs el joch de la ZOOLOGÍA PINTORESCA que comensarà a repartir aquesta setmana el SUPLEMENT DEN PATUFET, serà una cosa per l'istil però més útil y instructiva.

OBRA NOVA

Ja s'ha posat
a la venda

UNA VIDA

interessant novela den **Joseph M.^a Folch y Torres**

Preu: 2 pessetes.—Se ven en la Llibrería BAGUÑA

Píndoles antiolorótiques "Casadesús" 185 ANYS D'EXIST 351 Clorosis, pobresa de
sanch, desarreglos periòdics. 2 pessetes capsa
en centres d'especialitats y en la Antiga Farmacia Casadesús del Doctor GUIXART.—Arch del Teatre, 21. Barcelona.

TROPHOGENO FONT

Convalecencia, anèmia. Dr. Andreu, Serra, Pelayo, y Pont, P. Gracia



LLISSONS de dibuix
elemental a can Jun-
ceda, Mallorca, 259,
2on, 1.^a

Mal de cap

Se cura en dos minuts sense antipirina
na prenent Jaquecurine Golobart
1 pta. caps. Demanis a totes les far-
macies y Rambla de les Flors, 4.

ANEMIA

Se cura ab el
VI D'OSTRES

del DR. SASTRE Y MARQUÉS

Hospital, 108.—Barcelona

¿Les millors bicicletes? "SANROMA"

Balme, 82
BARCELONA

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES BATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bona prems
Baixada de Cervantes, núm. 3 (prop de Telefons).—BARCELONA

Hospital, 126

XACOLATA PADROSA

Carrer Sta. Agna, 35



L'OBSESSIO

—Aveiem que menja aquels Coromines... Monjeteu? Monjeteu! Un anticlerical menjant monjeteu!
Que no aclareixi aquesta contradicció!

(DEL "PAPITU" Nº 82)

—¿Contradicció? ¿Que no veus, company, que, precisament, menjant mongetes y capellanets es com éll se guanya la vida?

(Del ¡Cu-Curl d'avuy)